

Ιεροσολύμων Θεόφιλος: Το μήνυμα του Προφήτη Ηλία δεν είναι μόνο επίκαιρο, αλλά και διαθρησκευτικό

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Σύμφωνα με την τάξη του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων τιμήθηκε η εορτή του Αγίου Ενδόξου Προφήτου Ηλίου του Θεσβίτου στην επ' ονόματι αυτού τιμώμενη αρχαία Ιερά Μονή η οποία βρίσκεται μεταξύ Βηθλεέμ και Ιερουσαλήμ.

Την πανηγυρικής Θείας Λειτουργίας προεξήρχε ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, πλαισιούμενος από Αγιοταφίτες Αρχιερείς και πατέρες.

Κατά το κήρυγμά του ο Προκαθήμενος της Σιωνίτιδος Εκκλησίας αναφέρθηκε στην

προσωπικότητα του Προφήτη Ηλία καθώς και στην αποστολή του στο σχέδιο της Θείας Οικονομίας.

Επίσης, κατά την ομιλία του στην εόρτια Τράπεζα ο Μακαριώτατος υπογράμμισε ότι το μήνυμα του θεσπεσίου Ηλία δεν είναι μόνο επίκαιρο, διότι απευθύνεται προς την σύγχρονη εποχή της ανομίας και της ασεβείας· αλλά και διαθηρησκειακό, δεδομένου ότι η προφητική προσωπικότητα του Ηλία κατέχει κεντρική θέση στις παραδόσεις και των αλλοθρήσκων παραδόσεων.

Αναλυτικά το ανακοινωθέν της Αρχιεπισκοπής:

Τὴν Κυριακὴν, 20ὴν Ἰουλίου/ 2αν Αὐγούστου 2026, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ ἐνδόξου Προφήτου Ἡλίου τοῦ Θεσβίτου εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἱερὰν Μονὴν αὐτοῦ, τὴν κειμένην πλησίον τῆς ἀρχαίας Μονῆς τοῦ «Καθίσματος» τῆς Θεοτόκου, μεταξὺ τῆς Βηθλεὲμ καὶ τῆς Ἱερουσαλήμ.

Κατὰ τὴν ἐορτὴν αὐτὴν ἡ Ἐκκλησία ἀναμνησκει ὅτι ὁ Προφήτης Ἡλίας κατήγετο ἐκ Θεσβῆς πόλεως τῆς Γαλαάδ, πέραν τοῦ Ἰορδάνου, ἐκ γένους Ἱερατικοῦ, ἀνὴρ ἐρημικὸς καὶ ἀσκητικοῦ χαρακτήρος, πλήρης ζήλου Θεοῦ, διὸ καὶ ἐπωνομάσθη “ζηλωτής”. Ἦλεγξε τὸν Ἀχαάβ καὶ τὴν σύζυγον αὐτοῦ Ἰεζάβελ, κατεβίβασε πῦρ ἀπὸ Θεοῦ καὶ κατέκαυσε τοὺς λίθους τοῦ θυσιαστηρίου τῶν εἰδωλολατρῶν ἐπὶ τοῦ Καρμηλίου ὄρους καὶ κατέσφαξε τοὺς τετρακοσίους πεντήκοντα ἱερεῖς τῆς αἰσχύνης. Ἐκλείσε τοὺς οὐρανοὺς καὶ οὐκ ἔβρεξαν ἐπὶ ἔτη τρία καὶ μῆνας ἕξ, ἀνέστησε τὸν υἱὸν τῆς χήρας εἰς τὰ Σάρεπτα τῆς Σιδωνίας, ἔχρισε τὸν Ἐλισσαῖον εἰς Προφήτην ἀντ’ αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, ἔρριπεν αὐτῷ τὴν μηλωτὴν αὐτοῦ καὶ ἐπ’ αὐτῆς διέβη ὁ προφήτης Ἐλισσαῖος τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν καὶ ὁ Προφήτης Ἡλίας ἀνελήφθη εἰς οὐρανοὺς ἐπὶ πυρίνου ἄρματος. Εἶναι πλεῖσται αἱ μνεῖαι τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ εἰς τὰ βιβλία τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης. Κατὰ τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ Θαβώριον ὄρος ἐνεφανίσθη μετὰ τοῦ Μωϋσέως συλλαλῶν τῷ Κυρίῳ περὶ τῆς ἐξόδου Αὐτοῦ, ἥτοι τῆς Σταυρώσεως, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ εἰς Ἱεροσόλυμα.

Πρὸς τιμὴν τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ ἔλαβε χώραν εἰς τὴν ὡς ἄνω Ἱερὰν Μονὴν Ἑσπερινὸς ἀφ' ἑσπέρας, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καὶ τὴν πρωΐαν προεξῆρξεν τῆς Θείας Λειτουργίας ἡ

Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἀγιοταφитῶν Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου Ἀρχιμανδρίτης Χριστόδουλος καὶ ὁ Ἡγούμενος τῆς Μπετζάλλας Ἀρχιμανδρίτης Ἰγνάτιος, Ἀραβόφωνων Πρεσβυτέρων Ἱερέων τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, τοῦ Ἀρχidiaκόνου Μάρκου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Προδρόμου, ψαλλόντων δεξιὰ τοῦ ἱατροῦ Γιακούμπ καὶ ἐνοριτῶν ἐλληνιστί καὶ ἀριστερὰ τῆς χορωδίας τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου ὑπὸ τὸν κύριον Ριμόν Κάμαρ καὶ μετεχόντων εὐσεβῶν ἐντοπίων Χριστιανῶν, παρουσίᾳ μελῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Γενικοῦ Προξενείου καὶ ὀλίγων προσκυνητῶν.

Πρὸς τὸν εὐσεβῆ λαὸν τοῦτον ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἔχοντα ἑλληνιστί ὡς ἔπεται καὶ ἀραβιστί ὡς ἔπεται:

«Οὐ συσσεισμῷ ἀλλ' ἐν αὐρᾷ, λεπτῇ τεθέασαι, Θεοῦ τὴν παρουσίαν, Ἡλιοῦ θεομάκαρ, φωτίζουσάν σε πάλαι, ἄρματι δέ, ἐποχούμενος τέθριππος, τὸν οὐρανὸν διῖππεύεις ξενοπρεπῶς, θαυμαζόμενος θεόπνευστε», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ καὶ προσκυνηταί,

Ἡ τὸν Θεοβίτην Ἡλίαν φωτίσασα θεία Χάρις συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ, τῇ ἐπωνύμῳ δηλονότι Ἱερᾷ αὐτοῦ Μονῇ, ἵνα ἐορτίως τιμήσωμεν τὴν σεπτὴν αὐτοῦ μνήμην.

Ὁ Θεόπνευστος Ἡλίας διακρίνεται μεταξύ τῶν Προφητῶν, διότι ἠγωνίσθη μέσπανίαν ἐνεργητικότητα, ἵνα ἐκτελῇται ὁ θεῖος Νόμος καὶ ἰδιαιτέρως ἠγωνίσθη κατὰ τῆς εἰδωλολατρείας. Τούτου ἕνεκεν ἀνελήφθη μέ κατεύθυνσιν πρὸς τὸν Οὐρανόν, ἐν πυρίνῃ ἀνεμοζάλῃ διὰ πυρίνου ἄρματος καὶ πυρίνων ἵππων, ὡς λέγει ἡ Γραφή «Ἡλίας ἐν τῷ ζηλῶσαι ζῆλον νόμου ἀνελήφθη ἕως εἰς τὸν οὐρανόν», (Α΄ Μακ. 2,58)... «ἐν λαίλαπι πυρός ἐν ἄρματι ἵππων πυρίνων», (Σειράχ 48,9). Σημειωτέον ὅτι «οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν οὐρανόν, εἰ μὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ», (Ἰωάν. 3,13), λέγει Κύριος.

Ὁ Θεομακάριστος Ἡλίας, τόν ὁποῖον μέγας ζῆλος κατέλαβε τῇ ψυχῇ διὰ τόν Κύριον, «ζῆλον ἐζήλωκα τῷ Κυρίῳ Παντοκράτορι», (Γ΄ Βασιλ. 19,10), κατέφυγε τῇ βοηθείᾳ τοῦ Θεοῦ εἰς τό ὄρος Χωρήβ ἐντός σπηλαίου, ἔνθα ἐκρύπτετο καί τότε εἶπεν αὐτῷ ὁ Κύριος: «ἐξελεύσῃ αὖριον καί στήσῃ ἐνώπιον Κυρίου ἐν τῷ ὄρει· ἰδοὺ παρελεύσεται Κύριος, καί ἰδοὺ πνεῦμα μέγα κραταιὸν διαλῦον ὄρη καὶ συντρίβον πέτρας ἐνώπιον Κυρίου, οὐκ ἐν τῷ πνεύματι (θυέλλῃ) Κύριος· καὶ μετὰ τὸ πνεῦμα συσσεισμός, οὐκ ἐν τῷ συσσεισμῷ Κύριος· καὶ μετὰ τὸν συσσεισμόν πῦρ, οὐκ ἐν τῷ πυρὶ Κύριος· καὶ μετὰ τὸ πῦρ φωνὴ αὖρας λεπτῆς, κάκεϊ Κύριος», (Γ΄ Βασιλ. 19, 11-12). Σχολιάζων τόν Κυριακόν τοῦτον λόγον ὁ πατήρ Ἰωήλ Γιαννακόπουλος, λέγει: «Σεισμός, θύελλα καὶ πῦρ συμβολίζουν τό μεγαλεῖον τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ ὁ Θεός δέν ἐξαντλεῖται εἰς τά τρία αὐτά. Ἐνταῦθεν ἡ αὖρα, τό σύμβολον τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Τό εἶδος αὐτό τῆς ἐμφανίσεως του Θεοῦ διδάσκει τόν προφήτην Ἡλίαν ἐν τῇ ἀπογνώσει καὶ ἀποθαρρύνσει διὰ τόν θρίαμβον τοῦ κακοῦ, ὅτι ἔπρεπε νά σκέπτηται τὴν ἀγάπην καὶ μακροθυμίαν τοῦ Θεοῦ, ὅτι δέν θέλει τόν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, μέχρις ὅτου μετανοήσῃ».

Ἀξιοσημεῖωτον ὅτι ὁ Θεός ἐφανερώθη εἰς τόν Ἡλίαν εἰς τό ἴδιον μέρος ἀκριβῶς ὅπου ὁ Προφήτης Μωϋσῆς εἶδε «τά ὀπίσω τοῦ Θεοῦ», «καί εἶπε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν ... ἡνίκα δ' ἂν παρέλθῃ ἡ δόξα μου, καὶ θήσω σε εἰς ὀπὴν τῆς πέτρας καὶ σκεπάσω τῇ χειρὶ μου ἐπὶ σέ, ἕως ἂν παρέλθω· καὶ ἀφελῶ τὴν χεῖρα, καὶ τότε ὄψει τὰ ὀπίσω μου, τὸ δὲ πρόσωπόν μου οὐκ ὀφθήσεταιί σοι», (Ἑξοδος 33,22-23).

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καθίσταται σαφές ὅτι τόσον ὁ Μωϋσῆς ὅσον καὶ ὁ Ἡλίας ἔτυχον τῆς μεγάλης ἐμπειρίας τῆς Θεοπτίας, τοὔτέστιν τῆς θεωρίας τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ κατὰ τρόπον ὅμως κεκαλυμμένον, ὡς γέγραπται: «Καί ἐγένετο ὡς ἤκουσεν Ἡλιοῦ καὶ ἐπεκάλυψε τό πρόσωπον αὐτοῦ», (Γ΄ Βασιλ. 19,13). Ὁ ἔνθεος ζῆλος τοῦ Ἡλιοῦ ἀφ' ἑνός καί ἡ συνάντησις μέ τόν Θεόν ἀφ' ἑτέρου ἐνίσχυσαν αὐτόν εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς εἰδωλολατρείας καὶ κυρίως τῆς ἀλαζονείας καὶ τῆς ἐθνικῆς ἐξάρσεως τῶν ἰσχυρῶν ἀρχόντων τῆς ἐποχῆς καὶ τοῦ λαοῦ του.

Εἰς τό βασιλικόν παλάτιον, «τόν ἐλεφάντινον οἶκον, ὃν ᾠκοδόμησε ὁ βασιλεύς Ἀχαάβ» (Γ΄ Βασ. 22,39), ἡ εἰδωλολάτρισσα σύζυγος αὐτοῦ Ἰεζάβελ ἐργάζεται πυρετωδῶς διὰ τήν διάδοσιν τῆς εἰδωλολατρείας, συντηροῦσα εἰς τόν Ναόν τοῦ Βάαλ ἑκατοντάδας ψευδοπροφήτας. Ὁ δέ θεόπτης Ἡλίας, μαχητής ὢν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καί ὑποστηρικτής τῶν καταπιεσμένων καί τῶν πτωχῶν, ἀλλά καί ἀγωνιστής ὑπέρ τῆς δικαιοσύνης, ἀποδέχεται τήν ἀναμέτρησιν μέ τούς ἀντιπάλους του ψευδοπροφήτας, καί καταισχύνει αὐτούς μέ τήν θείαν ἐπέμβασιν εἰς τό ὄρος Κάρμηλον (Πρβλ. Γ΄ Βασ. 18). Διό καί ὁ Σειράχ ἐν τῷ βιβλίῳ αὐτοῦ ἐκφράζεται μετὰ μεγάλου θαυμασμοῦ περί τοῦ προσώπου τοῦ Ἡλιοῦ λέγων: «Καί ἀνέστη Ἡλίας προφήτης ὡς πῦρ, καί ὁ λόγος αὐτοῦ ὡς λαμπάς ἐκαίετο», (Σειρ. 48,1).

Ὅρθῶς ὁ ζῆλος τοῦ Θεσβίτου παρομοιάζεται πρός πῦρ καί λαμπάδα καιομένην, τούτέστιν μαρτυροῦσα καί καταγγέλλουσα τό φῶς τῆς ἀληθείας ἐν μέσῳ τοῦ σκότους τῆς εἰδωλολατρείας. Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ἡ ἀποστολή τοῦ προφητικοῦ ἔργου τοῦ Ἡλιοῦ δέν περιορίζεται μόνον εἰς τόν «περιούσιον λαόν», (Τίτ. 2,14), ἀλλ’ ὑπερβαίνει τά ὅρια τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Οὗτος ἀποστέλλεται εἰς Σάρεπτα τῆς Σιδωνίας πρός γυναιῖκα χήραν εἰδωλολάτριν, τήν ὁποίαν ἔσωσεν ἐκ τῆς πείνης καί ἀνέστησεν ἐκ νεκρῶν τόν υἱόν αὐτῆς (Πρβλ. Γ΄ Βασ. 17, 8-16 καί Γ΄ Βασ. 17, 17-24).

Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος, ἀναφερόμενος εἰς τήν δύναμιν τῆς προσευχῆς τοῦ δικαίου: «Πολύ ἰσχύει δέησις δικαίου ἐνεργουμένη» (Ἰακ. 5,16), ἐπικαλεῖται ὡς παράδειγμα τόν προφήτην Ἡλίαν λέγων: «Ἡλίας ἄνθρωπος ἦν ὁμοιοπαθῆς ἡμῖν, καί προσευχῇ προσηύξατο τοῦ μὴ βρέξαι, καί οὐκ ἔβρεξεν ἐπὶ τῆς γῆς ἐνιαυτοὺς τρεῖς καί μῆνας ἕξ· καί πάλιν προσηύξατο, καί ὁ οὐρανὸς ὑετὸν ἔδωκε καί ἡ γῆ ἐβλάστησε τὸν καρπὸν αὐτῆς», (Ἰακ. 5,17-18). Κατὰ δέ τήν Μεταμόρφωσιν τοῦ Ἰησοῦ εἰς τό Ὅρος Θαβώρ, οἱ προφῆται Μωϋσῆς καί Ἡλίας ἐμφανίζονται συνομιλοῦντες μετ’ αὐτοῦ. «Καί ἰδοὺ ἄνδρες δύο συνελάλουν αὐτῷ, οἵτινες ἦσαν Μωϋσῆς καί Ἡλίας, οἱ ὁφθέντες ἐν δόξῃ ἔλεγον τήν ἔξοδον αὐτοῦ, ἣν ἔμελλε πληροῦν ἐν Ἱερουσαλήμ», (Λουκ. 9, 30-31).

Εἰς τὴν συνομιλίαν ταύτην τοῦ Ἡλιοῦ καὶ τοῦ Μωϋσέως μετὰ τοῦ Ἰησοῦ καταδεῖκνυται ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ Κύριος τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν ὡς διατυποῦται τοῦτο, ὑπὸ μὲν τοῦ Ὠριγένους λέγοντος: «Μωϋσῆς μὲν τοῦ νόμου τό πρόσωπον δηλῶν, Ἡλίας δέ τῶν προφητῶν· αὐτός [ὁ Χριστός] γάρ ὁ νόμου καὶ προφητῶν Κύριος». Ὑπὸ δέ τοῦ ἁγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας ὡσαύτως λέγοντος: «Οὐκοῦν ἡ Μωϋσέως καὶ Ἡλιοῦ παράστασις (=ἐμφάνισις) καὶ τό προσλαλεῖν ἀλλήλοις αὐτούς, οἰκονομία τις ἦν, εὗ μάλα δεικνῦσα, δορυφορούμενον (=ὑπηρετούμενον) μὲν ὑπὸ νόμου καὶ προφητῶν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὡς καὶ νόμου καὶ προφητῶν δεσπότην προδειχθέντα» (=προαναγγείλαντα).

Ἡ ἰδιάζουσα ἀποστολή τοῦ Θεσβίτου Ἡλία ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς θείας ἐν Χριστῷ Οἰκονομίας ἐπισημαίνεται εἰς τὴν ἀπόκρισιν τοῦ Ἰησοῦ, ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος τῶν μαθητῶν Αὐτοῦ λεγόντων: «τί οὖν οἱ γραμματεῖς λέγουσιν ὅτι Ἡλίαν δεῖ ἐλθεῖν πρῶτον; ... Ἡλίας μὲν ἔρχεται πρῶτον καὶ ἀποκαταστήσει πάντα· λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι Ἡλίας ἤδη ἦλθε, καὶ οὐκ ἐπέγνωσαν αὐτόν...», (Ματθ. 17, 10-12). Ταῦτα δὲ λέγων ὁ Ἰησοῦς ἔχει ὑπ' ὄψιν Του τὴν προφητείαν τοῦ Προφήτου Μαλαχίου, τὴν ἀναφερομένην εἰς τὴν δευτέραν Παρουσίαν Αὐτοῦ: «καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστελῶ ὑμῖν Ἡλίαν τὸν Θεσβίτην, πρὶν ἢ ἐλθεῖν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ, ὃς ἀποκαταστήσει καρδίαν πατρὸς πρὸς υἱὸν καὶ καρδίαν ἀνθρώπου πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ, μὴ ἐλθὼν πατάξω τὴν γῆν ἄρδην», (Μαλαχ. 4, 4-5).

Ἰδού λοιπόν διὰ τί ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας ὀνομάζει τὸν τιμώμενον σήμερον Ἅγιον Προφήτην Ἡλίαν «δευτέρον Πρόδρομον τῆς παρουσίας Χριστοῦ». Ἀκούσωμεν ἐν προκειμένῳ τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου λέγοντος: «Αἱ Γραφαὶ δύο λέγουσι τοῦ Χριστοῦ παρουσίας, ταύτην τε τὴν γεγεννημένην καὶ τὴν μέλλουσαν... τῆς μέντοι μιᾶς (= παρουσίας) τῆς δευτέρας Πρόδρομον λέγουσι τὸν Ἡλίαν ἔσεσθαι. Τῆς γάρ προτέρας ἐγένετο ὁ Ἰωάννης, ὃν καὶ Ἡλίαν ὁ Χριστός ἐκάλει, οὐκ ἐπειδὴ Ἡλίας ἦν, ἀλλ' ἐπειδὴ τὴν διακονίαν τὴν ἐκείνου (=τοῦ Ἡλιοῦ) ἐτέλει. Ὡσπερ γάρ ἐκεῖνος πρόδρομος ἔσται τῆς δευτέρας παρουσίας, οὕτω καὶ οὗτος (ὁ Ἰωάννης) τῆς προτέρας ἐγένετο». Λίαν ἐνδιαφέρουσα καὶ ἡ ἐπισήμανσις τοῦ ἐρμηνευτοῦ Ζυγαβηνοῦ, σχολιάζοντος τὸν ἁγιογραφικὸν λόγον: «Καὶ αὐτός, (ὁ Ἰωάννης) παρελεύσεται ἐνώπιον αὐτοῦ (τοῦ Χριστοῦ) ἐν πνεύματι καὶ δυνάμει Ἡλιοῦ», (Λουκ. 1,17). «Πνεῦμα μὲν ὠνόμασε (ὁ ἄγγελος) τό πνευματικόν χάρισμα, δύναμιν δὲ τὴν ἐνέργειαν. Λέγει γοῦν ὅτι καὶ τό χάρισμα καὶ τὴν ἐνέργειαν ἔξει τοῦ Ἡλιοῦ (ὁ Ἰωάννης).

Ἡμεῖς δέ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, οἱ τιμῶντες καὶ γεραίροντες τὴν Ἱεράν Μνήμην τοῦ ζηλωτοῦ Ἡλία τοῦ Θεσβίτου καὶ θαρροῦντες εἰς τὴν παρρησίαν αὐτοῦ παρὰ Χριστῷ τῷ Θεῷ καὶ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, εἴπωμεν μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ: «Προφῆτα κήρυξ Χριστοῦ, τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης οὐδέποτε χωρίζῃ, καὶ ἐκάστῳ ἀσθενοῦντι ἀεὶ παρίστασαι, ἐν τοῖς ὑψίστοις λειτουργῶν, τὴν οἰκουμένην

εὐλογεῖς, πανταχοῦ δοξαζόμενος. Αἵτησαι ἱλασμόν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν». Ἔτη πολλά,
εὐλογημένα καί εἰρηνικά, Ἀμήν».

Ἄμα τῇ Ἀπολύσει τῆς θείας Λειτουργίας παρετέθη κέρασμα ἀναψυχῆς εἰς τὸ Ἡγουμενεῖον ὑπὸ τοῦ φιλέργου καὶ φιλοξένου μοναχοῦ Ἐπιστάτου πατρὸς Ἀχιλλίου καὶ μεσημβρινὴ ἐόρτιος τράπεζα εἰς τὴν ὁποίαν καὶ πάλιν ὠμίλησεν ὁ

Μακαριώτατος ὡς ἔπεται:

«Ὁ πρὸ συλλήψεως ὢν ἡγιασμένος, ὁ ἔνσαρκος Ἄγγελος, ὁ νοῦς ὁ πύρινος, ὁ ἐπουράνιος ἄνθρωπος, ὁ τῆς δευτέρας, Χριστοῦ ἐλεύσεως θεῖος πρόδρομος, Ἡλίας ὁ ἔνδοξος, τῶν Προφητῶν ἡ κρηπὶς, πνευματικῶς συνεκάλεσε, τοὺς φιλέορτους, πανηγυρίσαι τὴν θεῖαν μνήμην αὐτοῦ», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοὶ φιλέορτοι καὶ συνδαιτημόνες,

Δόξαν καὶ εὐχαριστίαν ἀναπέμπομεν τῷ Ἀγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ, τῷ δεξιῶσαντι ἡμᾶς ἐορτάσαι σήμερον τὴν μνήμην τοῦ ἐνδόξου Προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ Θεσβίτου ἐν τῷ Ἱερῷ τούτῳ προσκυνηματικῷ τόπῳ, ἔνθα ἡ ἐπώνυμος ἀρχαία αὐτοῦ Μονή.

Τὴν μεταξὺ τῶν ἁγίων Προφητῶν διακρινομένην προσωπικότητα Ἡλιοῦ τοῦ Θεσβίτου περιγράφει μετὰ πάσης ἀκριβείας καὶ δυνάμεως ὁ Σειράχ ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς Σοφίας αὐτοῦ λέγων: «Καὶ ἀνέστη Ἡλίας προφήτης ὡς πῦρ καὶ ὁ λόγος αὐτοῦ ὡς λαμπὰς ἐκαίετο... Ὁ ἀναληφθεὶς ἐν λαίλαπι πυρός ἐν ἄρματι ἵπων πυρίνων... μακάριοι οἱ ἰδόντες σε καὶ οἱ ἐν ἀγαπήσει κεκοσμημένοι καὶ γὰρ ἡμεῖς ζωῇ ζησόμεθα», (Πρβλ. Σοφία Σειράχ 48, 1-11).

Ὁ ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ζῆλος τοῦ Ἡλία συγκρίνεται πρὸς τὸ πῦρ· καὶ ὁ λόγος αὐτοῦ εἰς διδασκαλίαν καὶ ἔλεγχον πρὸς λαμπάδα καιομένην. «Μακάριοι οἱ ἰδόντες σε...», «Εὐτυχεῖς εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι σέ εἶδον, ἐκεῖνοι, οἵτινες εἶναι κεκοσμημένοι, λελαμπρυσμένοι διὰ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ζωῇς ζησόμεθα καὶ ἡμεῖς θά ἀναστηθῶμεν καὶ θά ἴδωμεν τὸν Προφήτην Ἡλίαν κατὰ τὴν δευτέραν Παρουσίαν, τὴν ἡμέραν τῆς τελικῆς κρίσεως.

Ἡ ἀποστολή τοῦ Ἡλία ἐν τῇ ἱερᾷ ἱστορίᾳ περιγράφεται ὑπὸ τοῦ Προφήτου Μαλαχίου (4,5-6) καὶ ἀφορᾷ εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ τέλους τοῦ κόσμου, ὅταν ὁ Κύριος θά τιμωρήσῃ τοὺς κακοὺς τῶν ἀνθρώπων διὰ τὴν ἀσέβειαν αὐτῶν. Ὁ μεγαλῶνυμος Ἡλίας διακρίνεται ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὸν Θεόν καὶ ἀφ' ἑτέρου διὰ τὸν ὑπερβάλλοντα ζῆλον του κατὰ τῶν ἀσεβῶν, ὡς τοῦτο διατυπώνει ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας λέγων: «Τὴν πολλὴν τῶν ἀνθρώπων ἀνομίαν, Θεοῦ δὲ τὴν ἄμετρον φιланθρωπίαν, θεασάμενος ὁ Προφήτης Ἡλίας, ἐταράττετο θυμούμενος, καὶ λόγους ἀσπλαγχνίας πρὸς τὸν εὐσπλαγχνον ἐκίνησεν. Ὁργίσθητι βοήσας, ἐπὶ τοὺς ἀθετήσαντάς σε, Κριτὰ δικαιοτάτε. Ἀλλὰ τὰ σπλάγχνα τοῦ ἀγαθοῦ, οὐδόλως παρεκίνησε πρὸς τὸ τιμωρήσασθαι τοὺς αὐτὸν ἀθετήσαντας· αἰεὶ γὰρ τὴν μετάνοιαν πάντων ἀναμένει, ὁ μόνος φιλάνθρωπος».

Τὸ μήνυμα τοῦ θεσπεσίου Ἡλία δέν εἶναι μόνον ἐπίκαιρον, διότι ἀπευθύνεται πρὸς τὴν σύγχρονον ἡμῖν ἐποχὴν τῆς ἀνομίας καὶ τῆς ἀσεβείας· ἀλλὰ καὶ διαθηρσκειακόν, δεδομένου ὅτι ἡ προφητικὴ προσωπικότης τοῦ Ἡλία κατέχει κεντρικὴν θέσιν εἰς τὰς παραδόσεις καὶ τῶν ἀλλοθρήσκων ἐπιτοπίων παραδόσεων. Ἐξ ἴσου δέ εἶναι ἐπίκαιρον καὶ τὸ μήνυμα τῆς ἀπείρου φιλανθρωπίας τοῦ ζῶντος

Θεοῦ, τοῦ πατρός τοῦ ἀποστείλαντος τόν Υἱόν Αὐτοῦ τόν ἐκ Παρθένου ἀγνῆς σάρκα προσλαβόμενον, ἵνα κηρύξη τό Εὐαγγέλιον Αὐτοῦ τῆς μετανοίας λέγων: «μετανοεῖτε· ἤγγικε γάρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν», (Ματθ. 4,17), «Οὐκ ἐλήλυθα καλέσαι δικαίους, ἀλλά ἁμαρτωλούς εἰς μετάνοιαν» (Λουκ. 5,32). Ἀεὶ γάρ τήν μετάνοιαν πάντων ἀναμένει ὁ μόνος φιλόανθρωπος. Διό καί μετὰ τοῦ ὕμνωδοῦ εἴπωμεν: «Ἰδεῖν ἐν λεπτοτάτῃ αὖρα Θεόν, ὡς ἰδεῖν δυνατὸν κατηξίωσαι, ἀσκητικάῃς, πρότερον τὸ σῶμα διαγωγαῖς, καταλεπτύνας Ἐνδοξε· ὅθεν δυσωπῶ σε σαῖς προσευχαῖς, τὸ πάχος τοῦ νοός μου, λεπτύνας μετανοίας, μαρμαρυγαῖς θεαῖς καταύγασον». Ἐτη πολλά εὐλογημένα καί εἰρηνικά. Ἀμήν».

